

Sensur og rettsvitenskap

A.H.P. 20/2-02

Av Herman J. Berge, stud.jur., Oslo

Både dekanus Knut Kaasen og prodekan Mads Andenæs har gått ut i pressen – samt i svarbrev til Carl I. Hagen – og understreket at Det juridiske fakultet har fulgt alle relevante regler i sensurbehandlingen av min oppgave. Sannheten er at nær sagt ingen av reglene i de relevante reglement er etterfulgt – rett og slett fordi der knapt nok eksisterer regler for dette tilfellet.

I reglementet står det blant annet at ved uenighet mellom sensorene skal eksamensformann oppnevne to nye sensorer. For det første sies det intet om hva slags uenighet man her snakker om, og for det annet var det – da saken min kom opp – ikke oppnevnt noen eksamensformann for denne delen av det juridiske studium.

Slik jeg ser det, ligger ikke uenigheten på det plan som regelverket var ment å regulere; altså hvorvidt en kandidat fortjener en karakter A eller C.

Når medsensor, professor Jo Hov, i sin kommentar sier at han hverken kan eller bør sensurere en oppgave hvor han må ta stilling til anerkjente juristers he-

Herman J. Berge

derlighet og integritet, må han tas på ordet. Hov har i realiteten underkjent en spesialoppgave som forlengst var godkjent. At Hov (ifølge Kaasen) har lest hele oppgaven, er naturligvis ikke ensbetydende med at han derved også har vurdert mitt arbeid etter de prinsipper som sensor skal benytte ved en slik bedømmelse.

Denne diskusjonen går over i spørsmålet: hva er rettsvitenskap? Karakterforskjellen peker i retning av at professor Fleischer og professor Hov har diametralt motsatte oppfatninger omkring nettopp dette spørsmålet.

Et annet spørsmål oppstår, nemlig om det bare er avhandlinger hvor sensor må ta stilling til anerkjente juristers handlinger som ikke bør eller kan sensureres? Er det altså OK å vurdere ikke-anerkjente juristers handlinger?

I dekanatet hvor Andenæs sitter, blir det i midten av januar vedtatt at eksamens- og undervisningsutvalget, hvor den sam-

me Andenæs er formann, skulle oppnevne to nye sensorer. Etter utvalgets møte 31. januar fikk jeg en foreløpig protokoll, datert 4. februar, om at man hadde vedtatt å lete etter to nye sensorer, «i samsvar med reglementets bestemmelser». Det fakultetet ikke sa, var at man ikke hadde noen støtte i reglementet for dette vedtaket.

Noe senere – altså i tid etter dette møtet – har det gått opp for Andenæs at regelverket ikke støtter denne fremgangsmåten; det var jo ikke oppnevnt noen eksamensformann som etter regelverket hadde kompetanse til å oppnevne sensorer.

Andenæs har derfor i perioden mellom 9. og 15. februar 2002 vedtatt at det skal oppnevnes en eksamensformann, som således kan oppnevne to nye sensorer. Dette vedtaket er opplagt av senere dato enn 31. januar, likevel har jeg nå fått en revidert kopi av protokoll fra dette møtet, hvor man har «tilføyd» vedtaket om å oppnevne eksamensformann.

Jeg er blitt nektet dokumentinnsyn i min egen sak, og kan derfor ikke dokumentere denne «fordreiningen» av protokollen bedre enn dette.

Hvem ble så oppnevnt til eks-

amensformann? Jo, Andenæs selv! Deretter har Andenæs gått ut og funnet to nye sensorer. Disse to sensorene kunne den 12. februar meddele at sensuren var klar. Slik jeg forstår Kaasen i Aftenposten 10. februar, mener han at dette er forsvarlig tidsbruk for bedømmelse? Et arbeid som normalt vil ta flere uker!

Det Andenæs og Kaasen har gjort i denne sensursaken, er – etter min oppfatning – å lage regler etterhvert som problemet oppstår, noe det etter min forstand lukter mistenkelig rettsusikkerhet av.

Millioner tonn

I gårsdagens kronikk av Reider Müller, «Miljøvern mellom politikk og vitenskap», ble millioner tonn kull ved en glipp til tonn. Det planlagte årlige uttaket ved Svea Nord på Svalbard er 1,2 millioner tonn kull.